

Jan Zindulka

NA POČÁTKU
BYLO

ráno

Toulky mezi řádky Bible

Ilustrace Pavel Bosman

Jan Zindulka

NA POČÁTKU BYLO RÁNO

Jan Zindulka

Na počátku bylo ráno

Toulky mezi řádky Bible

Nakladatelství KMS

© Jan Zindulka

Vydalo © Nakladatelství KMS, s. r. o.

Primátorská 41, 180 00 Praha 8

První vydání – 2024

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopií, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

Biblické citace jsou převzaty z Českého ekumenického překladu,
Česká biblická společnost, 2000.

ISBN 978-80-7664-073-3 – tištěná verze

ISBN 978-80-7664-074-0 – PDF verze

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych touto knížkou poděkovat
svým rodičům, zvláště mamince.
Speciálně povídkou *Nebeské ptactvo*,
ke které mě svým výrokem
inspirovala.

*Světlem pro mé nohy je tvé slovo,
osvětčuje moji stezku.
(Žalm 119,105)*

Důležité je,
aby se smála duše.

Obsah

Slovo úvodem	11
Starý zákon	13
Na počátku bylo ráno	14
Noc pátá	16
Pokušení	29
Noe	37
Je čas...	45
Intermezzo	47
Naděje	48
Nový zákon	53
A anděl od ní odešel	54
České Vánoce	58
Simeon a Anna	60
Tři mudrci	64
Návrat z Egypta	71
Poprvé v Jeruzalémě	76
Dvanáctiletý Ježíš v chrámě	82
Svatba v Káni	88
Kázání v Nazaretě	92
Nebeské ptactvo	96
Perla	99

Obsah

Deset malomocných	103
Proměnění na hoře Tábor	107
Zacheus	111
Kdo je největší	117
Průzkum veřejného mínění	123
Dělníci na vinici	130
Léčka	137
Kohout	141
Nápis	145
Den třetí	148
Setník	151
Petr	154
Poslední soud	162
Doslov	170

Slovo úvodem

Rád se toulám mezi řádky Bible. Některá místa už mám prochozená dost důkladně, spoustu dalších, především ve Starém zákoně, jsem ještě neobjevil. Stále znovu mě udivuje, kolik moudrosti, inspirace a nečekaných souvislostí v nich nacházím.

Ale také mě napadá spousta otázek, na které tam odpovědi nenalézám:

Co všechno had nasliboval Evě, že okusila zakázané ovoce?

Co dělala Marie ve chvíli, kdy k ní přišel archanděl Gabriel?

Znali se Simeon a Anna před tím, než se setkali v chrámu?

Jak se tři mudrci chystali na cestu do Betléma? A co jejich manželky?

Co nabídl Zacheus Ježíšovi k večeři?

Co se stalo s kohoutem, který usvědčil Petra z trojího zapření?

Kdo vyrobil nápis na kříž?

A tak mezi řádky Bible hledám skryté souvislosti, domyslím příběhy, někdy si děj přenáším do současnosti. Jak by podobná událost vypadala dnes? Jak bych se asi choval já?

Rád bych tyto své procházky nabídl i vám. Nečekejte ale systematického průvodce všemi knihami a zákoutími Bible, jsou to spíše takové náhodné výlety, jak mě co zrovna oslovilo.

A kdybyste se třeba někdy ztratili, najdete za každým příběhem odkazy na místa v Bibli, která mě k napsání inspirovala, nebo na místa, která s ním nějak souvisejí.

Takže se můžeme vydat na cestu. Ale nejprve, jak bývá zvykem, přijměte požehnání. Třeba áronovské ze Čtvrté knihy Mojžíšovy:

*Ať ti Hospodin žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.
(4. Mojžíšova 6,24–26)*

Starý zákon

Na počátku bylo ráno

Myslím, že to bylo ráno. Určitě to bylo ráno. A ne jen tak obyčejné. Tipoval bych, že to bylo v sobotu, někdy na jaře. Nejspíš v květnu. V Bibli se sice píše, že to bylo v pondělí, ale to se mi nezdá. Nevím, jak vy, ale já v pondělí ráno nevymyslím vůbec nic. Proto si myslím, že to muselo být v sobotu. V sobotu ráno někdy začátkem května.

Určitě to taky znáte. Je jaro, sobota, vy se vzbudíte, jen tak, bez budíku, venku začíná nový den. Slunce vám svítí do okna, venku slyšíte zpívat kosa a do vás najednou vjede taková energie, že toužíte udělat něco velkého, krásného, výjimečného. A tak se pořádně protáhnete, vstanete z postele, otevřete okno, možná si i trochu zacvičíte, postavíte na čaj nebo na kávu a těšíte se, jak se do toho hned po snídani pustíte.

A takhle nějak si představuji tu chvíli, kdy Hospodina napadlo stvořit svět.

I když, po pravdě řečeno, přesně takto to být nemohlo. Jelikož před stvořením světa neexistoval čas, nelze s určitostí říci, že byla právě sobota ráno a ještě k tomu květen. S prostorem to nebylo lepší. A na pořádné protažení, jak mi jistě dáte za pravdu, kus prostoru prostě potřebujete. A to slunce, okno, kos, postel, čaj či káva, to jsou jaksi součásti světa, který měl být teprve stvořen.

Ale to jsou jen nepodstatné drobnosti. Hospodin si po snídani našel dva pěkné křemínky, tak akorát do ruky, a lehounce s nimi o sebe křísl, jen tolik, aby od nich odletěla právě jedna jiskřička.

A my té jiskřičce nyní říkáme velký třesk.

Jo, určitě to bylo v sobotu ráno někdy začátkem května.

1. *Mojžíšova 1,1-2,3; Jan 1,1-5*

Noc pátá

I řekl Bůh: „Hemžete se vody živočišnou havětí a létavci létejte nad zemí pod nebeskou klenbou!“ I stvořil Bůh veliké netvory a rozmanité druhy všelijakých hbitých živočichů, jimiž se zahemžily vody, stvořil i rozmanité druhy všelijakých okřídlených létavců. Viděl, že to je dobré. A Bůh jim požehnal: „Plodte a množte se a naplňte vody v mořích. Létavci nechtě se rozmnoží na zemi.“ Byl večer a byla noc – noc pátá.

Archanděl Gabriel vypnul počítač a unaveně si promnul oči. Bylo toho dneska nějak moc. Pomalu došel k otevřenému oknu a mlčky se díval na hvězdy.

„Zvláštní, tyhle hvězdy. Jsou takové neměnné... A přece jako by ohlašovaly změny, jaké Nebe dosud nepoznalo.“

Vtom se ozvalo zaklepání. Gabriel se otočil ke dveřím.

„Prosím.“

Vstoupil Eleonor a za ním Michael a Rafael.

„Vaši přátelé, pane.“

„Vítejte. Jsem rád, že jste přijali mé pozvání. Prosím, posadte se. A nabídněte si nebeskou rosu a trochu many k zakousnutí. Ani vlastně nevím, jestli jsem již měl příležitost představit vám Eleonora, svého nového asistenta.“

Po vzájemném představení Gabriel Eleonora propustil.

„Šikovný chlapík, myslím, že to dotáhne vysoko, přinejmenším na serafa.“

Gabriel zavřel okno a přisedl si k přátelům.

„Jsem rád, Rafaeli, že tě po delším čase zase vidím. Jak pokračuje tvá doktorská práce? Promiň, už jsem nějak zapomněl téma...“

„Vis amoris agens, volně přeloženo Tvořivá síla lásky. Už to mám v podstatě hotové, jen to musím ještě trochu učesat.“

„A jak se vede tobě, Michaeli?“

„Skvěle. Porady v takovouhle nekřesťanskou hodinu mám nejradši. Doufám, že máš pro nás připravenou nějakou pořádnou bombu, aby ta absence spánku stála za to.“

Nastalo trochu nervózní ticho. Andělé upíjeli ze sklenic, Michael vzal do ruky jednu manovou tyčinku.

„Zase nějaké novoty. Za mých mladých let byla mana jako drobné lupínky, co se jen rozplynuly na jazyku. Teď z toho dělají takovéhle tvary...“ Opatrně si kousnul. „Ale jíst se to dá.“

Po další chvilce ticha začal Gabriel pomalu mluvit. „Možná vám ani nemusím dlouze vysvětlovat, proč jsem vás sem pozval v tuto na porady trochu nezvyklou dobu. Nicméně situace se mi jeví natolik závažná, že jsem cítil povinnost jednat. Jistě také se zájmem pozorujete, co v posledních dnech koná Pán. To ‚stvoření‘, jak tomu říká. Nic proti tomu, změna je život a ten život, který je součástí stvoření, se zdá být velmi zajímavý. Do dnešního dne jsem to ale považoval pouze za nějakou hříčku. Za praktická cvičení z fyziky, chemie a biologie. Za způsob, kterým se Hospodin chce rozptýlit, odreagovat od každodenních božských starostí a povinností.“

Gabriel se na chvíli odmlčel, aby se napil.

Toho využil Michael: „Předevčírem odpoledne jsem měl po delší době volno, tak jsem ten vesmír trochu studoval.“

Galaxie, hvězdy, komety, jak to všechno do sebe zapadá...
Úžasné!“

„To souhlasím,“ reagoval Gabriel, i když ne tak nadšeně jako Michael. „Jak to vidíš ty, Rafaeli?“

Rafael chvíli mlčel a přemýšlel. „Já jsem si spíše všiml jedné zdánlivé maličkosti. Ale myslím, že to je právě to podstatné, oč v celém stvoření jde.“

Vzal do ruky sklenici a zamyšleně si ji prohlížel, jako by v ní bylo skryto celé tajemství.

„Jedna z těch hvězd, jmenuje se Slunce, taková spíš menší, obyčejná, leží někde na okraji galaxie, má kolem sebe rodinku planet. Jedna z nich, tuším, že je v pořadí třetí směrem od něj, je vám taková ... taková jiná. Jako by s ní Pán měl nějaké speciální úmysly.“

Rafael se znovu napil a odmlčel, jako by si na něco krásného vzpomněl.

„Víte, dnes k večeru jsem si tam zašel. Sedl jsem si na hráz rybníka, přes vodu jsem pozoroval zapadající slunce, červánky se odrážely ve vlnách, u břehu šustilo rákosí, vánek se proplétal větvemi staletých dubů na hrázi, občas nad hladinu vyskočila ryba, za mými zády zpíval v lese kos. Prostě taková skoro až nebeská idyla.“

Rafael se znovu zasnul.

„Jenže tak nějak smutná, jako by tam něco chybělo. Krásné představení, ale prázdné hlediště. Není nikdo, kdo by zatleskal, třeba i slzu uronil...“

Nastalé ticho přerušil Michael: „A co na to říkáš ty, Gabrielu? Jsi přece Hospodinův první tajemník.“

„Když on si Šéf to stvoření dělá prakticky sám, moc to se mnou nekonzultuje. Já spíš dělám to papírování okolo, vím jen to, co vyčtu a domyslím z čísel a lejster.“

Gabriel vstal a přešel ke svému pracovnímu stolu. Vzal do ruky několik dokumentů, ale zase je položil zpátky. Spíš